

NICOLAIE SORIN IONESCU

(selecție poezii din volumul în curs de tipărire)

CUVINTE DESPRE SATUL MEU

Bacau-2017

Cuvânt de căpătai

Mă domina cândva ideia,
Pe drept cuvânt, justificat,
Că pot fi unul din aceia,
Ce n-am uitat de-unde am plecat.

Mă obseda de-acuma faptul
Că am puterea să ajut,
Astfel ca să ne fie satul,
Mai mult în lume cunoscut.

Modalități erau o mie
De-a 'nfaptui frumosul spus,
Doar har să ai și mintea vie
Și vrerea Celuia de Sus.

Uitat-am însă înainte,
Să văd ce alții au făcut;
Căci am rămas fără cuvinte,
Câți alți fuseseră-n trecut.

Înaintași cu demn renume,
Dotăți cu calități și stil,

În fața căroră, pot spune,
Eu, eram doar un mic copil.

Între ei Fane Lepădatu,
Un scriitor cu mult talent,
Sau Ion Roșu gazetarul,
Dar și poetul eminent,

Mihăilescu - inspectorul
Ioan Prăjișteanu, editor,
Vasile Savin scriitorul
Și renumit traducător.

Învățători, juriști, profesori
Aviatori și avocați,
Bravi militari și-atâția doctori,
Din Săucești sunt ridicați.

Ce să mai spun de Sturdzești
De Bazilești și de Nitești,
De Grigoriu, Morărița,
Boierii de la Săucești.

Cine sunt eu, ce am anume
Și ce aș vrea de fapt să fac?
Mi-ar spune toți că-s pus pe glume.
Așa că, bine-ar fi să tac.

Pe cât eram de pus pe faptă
De neoprit și-nflăcărat,
Azi, mă văd un învins de soartă
Și, recunosc, m-am dezumflat.

Nicolaie Ionescu
Săucești, 2017

Legendă: - Siretul și Săuceștii

Legenda ne spune, că odată, demult,
Venind dinspre munții știuți ca hotar,
Sosi-n aste locuri, cu o mică suită,
La vânat prin hățișuri, un prinț tânăr, maghiar.

Din țara din care venea vânătorul,
Era cunoscut, de frumos iubitor,
Un tânăr semeț, cu o inimă mare,
Pizmuit de cei răi, dar iubit de popor.

De pe dealuri privind, el zărește o apă,
Ce în coturi curgea, ca un șnur sclipitor,
Cale lungă făcu, coborând spre câmpie
Și ajunse pe malul, cu zăvoaie și flori.

În mireasma plăcută, în adieri de zefir,
Zăbovi mica ceată, spre odihnă și masă;
Când, din stâna din preajmă, se desprinse spre ei,
Un cioban tinerel și-o copilă frumoasă.

Altă limba vorbind, numai semne făcând,
Află numele lor și le-a spus al său nume,
Saul-tânărul baci, Cesti fiind sora sa,
Josef tânărul prinț dinspre “soare-apune”.

Cesti-aduse ospăț, pâine, ceapă și cas
Și-un ulcior cu vin roșu, dătător de putere
Iar în schimb, prințul bun, doi cocoși auriți
Și-o marama cu fir le dădu cu plăcere.

Și privind către apa, care leneș curgea,
Îmbătat de mireasmă, fermecat de splendoare,
Schiță:”-Saul și Cesti- prietenii mei,
Szeretlec aste locuri!”el rosti la plecare.

Și ajuns iar acasă, o porunca el da,
Să se facă o hartă, a acestui ținut,
Saul-Cesti, amicii din inima sa,
Szeret apă de vis, pe hrisov a trecut.

Mai târziu, peste munți, multă lume-a pășit
Și pe harta avea, răul Szeret marcat,
Saul – Cesti cândva, s-a rescris Săucești,
Și de secole-ntregi, a rămas neschimbat.

Imnul Comunei Săucești

Căutând în istorii, în vremuri străbune,
Obârșia neamului moldovenesc,
Zapisul lui Ștefan zălog e și spune,
Că și Săuceștiu-I pământ strămoșesc.

Refren:

Glorie, glorie, neamului și țării românești,
Glorie, glorie, glorie comunei Săucești!

Din negura vremii cu bune și rele
Simboluri preasfinte pe stema-am gravat,
Și toți cei azi și de mâine prin ele,
Păstrăm românescul ca zestre lăsat.

Refren:

Glorie, glorie, neamului și țării românești,
Glorie, glorie, glorie comunei Săucești!

Străbunilor cinste, eroilor slavă,
Cu toată suflarea mereu înălțăm,
Prin muncă și luptă, toți fără zăbavă,
Urmașilor plai mai bogat să lăsăm.

Refren:

Glorie, glorie, neamului și țării românești,
Glorie, glorie, glorie comunei Săucești!

Săuceștiul, Schineni, Cațelești și Șerbine,
Sunt sate surate, cu oameni de soi,
Sub soarele păcii mereu vom rămâne,
Creștini sufletește și prin muncă eroi.

Refren:

Glorie, glorie, neamului și țării românești,
Glorie, glorie, glorie comunei Săucești!

Locul natal

Nu era o casă cine știe,
Nici avere mare-n jurul ei,
N-avea însă nici asemănare;
Ea însemnam EU, însemnau EI.

Căci, acolo am văzut lumina
Cea di'ntâi și tot ce a urmat:
Primul zâmbet, prima vorba spusă
Primul pas și primul gând curat.

Unde mă duceam,cât de departe,
După toate câte rezolvam,
Fără explicație aparte
Tot aici, acasă reveneam.

Așa lasă Dumnezeu pe toată lumea
Ca o carte de la căpătai,
Să iubești cu mult mai mult și locul
Și pe cei ce i-ai văzut întâi.

(Satul meu) - Săuceștiul multiseclar.

Între două râuri milenare,
Care curg la vale liniștit
Satul meu, e-un petec de suflare
Chiar în coasta unui deal, pitit.

A-mbrăcat azi, straie mult alese,
Fii și-a chemat din depărtări,
Și cu flori din geam și câmp culese
Dau culoare mari-aniversări.

Căci s-a împlinit amar de vreme
De când Ștefan Vodă ne-a sortit,
Moldoveni de frunte să ne cheme
Și să facă "pohta ce-a pohtit".

Multe bune, dar și multe rele
Au venit și tot așa s-au dus,
Oameni simpli, am uitat de ele,
N-am uitat de- acei care-au apus.

Nu mă mir când văd în adunare
Chipuri noi pe care nu le știi
Și nu văd pe mulți din acei care
Nu demult, îi întâlneam sub vii.

Multă vreme nu va trece încă,
Și chiar noi, trecut vom însemna;
În muțenia istoriei, adâncă,
Imnul veșniciei vom cânta.

Și în chip de vânt, de nor sau soare,
Vom privi din dealul solitar
Altă, fericită aniversare
A Sauceștiului sat multi-secular.
-----15 august 2012

Biserica,

Tăcută, seculară și înalta,
Frumoasă, că regina-ntre supuși;
E-o mâna dinspre lumea acealaltă,
Întinsă, blând și sincer de cei duși.

E casă Domnului cea fără de prihană,
Ce te așteaptă pragul să i-l treci,
Să te hrănească cu-a ei sfânta hrană,
Cu-nvățătura zidurilor reci.

Și să te pleci în fața celor sfinte,
Iertare să îți ceri la ce-ai greșit
Și prin urzirea sfintelor cuvinte,
Să ceri speranța altui răsărit.

Din curtea ei, ca lacrimă se-ntide,
Cărarea ștearsă către cimitir
Și un regret lăuntric ne cuprinde
La gândul, că vom fi doar souvenir.

Și timpul vine că o vijelie
Și timpul pleacă neștiind de frâu,
Se stinge viață-n searbădă făclie,
Dar reînvie-n bobul mic de grâu.

La sânul ei, venim întotdeauna
Cu gând pios la lumea acealaltă,
Căci pentru toți ea este numai una,
Tăcută, seculară și înalta.

Remember, (cimitirul)

Scârțâie –n tâtâne ruginite,
Poarta cimitirului tăcut,
Trezind somnul celor de sub cripte,
Pentru care este doar trecut.

Stau mormintele îngrămădite,
Parcă le e frig și le e dor
De-un crâmpei din clipele trăite
În trecut de ocupanții lor.

Cruci de fier, de lemn putred și piatră
Țin în frâu parcă pe toți cei morți,
Să nu treacă, bieții, niciodată ,
Pragul mut al ruginitei porți.

Pe-un mormânt pământul încă-I reavăn,
Semn că nu de mult e însemnat.
Cine știe, dintre noi, ce seamăn,
În cealaltă lume a plecat.

Un fior de teamă, mă cuprinde
Și pe spate-mi curg sudori siroi,
Doar la gândul ce nu mai surprinde,
Că-n curând voi fi și eu cu voi.

Doamne, nu uita de noi!

Să nu uiți nicicând Doamne, de noi,
C-am avut mereu, viață curată,
Am trăit doar, chinuri și nevoi,
Și mereu am fost bătuți de soarta.

Cei ce ne-au condus ne-au amăgit,
Că-ntr-o zi și noi vom trăi bine,
Și ca niște fraieri am muncit,
Sperând și rugându-ne la Tine.

Tocmai când credeam că ne-ai iertat
Și răzbeam puțin din sărăcie,
Veneau iar puhoaietele în sat,
Semănând durere și urgie.

Și cu toate-acestea n-am plecat.
După fiecare timp de jale,
Casele din nou le-am ridicat
Și n-am acceptat o altă cale.

Să nu uiți nicicând Doamne de noi,
Astfel vrem să-ți dovedim iubirea:
Pedepsiți de secete sau ploi
Îndurăm supuși, c-așa ni-I firea.

Iată câte veacuri au trecut,
De când TU ne-ai dat acestor glii,
Și chiar dacă multe ne-au durut,
N-am spus niciodată la copii.

Școala,

Nu se poate uita, într-atât de ușor,
Chipul școlii de ieri, chiar de clipele mor,
Chiar de noi ne-am schimbat și la chip și la glas
Undeva în adânc, tot copii am rămas.

Mi-amintesc. eram tânc și în spate aveam
Un ghizdan de carton și cu el mă făleam,

Două cărți și-un caiet, dar și tocul de scris
Căci cu el îmi scriam, viitorul de vis.

Școala noastră,o casă ridicată curând,
Mai făloasă că toate,dintre cele de rând,
Cu mulțime de clase,cu mulțime de bănci,
Cu mulțime de fii de țărani și țărănci.

Nu am fost nici cuminte, nici obraznic n-am fost,
Un copil fără minte, cu părinți fără rost,
Nu aveam nici avere, dar eram criticați
Că fuseserăm fiii unor oameni bogați.

Mi-amintesc foarte bine de parc-a fost ieri
Când pe mulți din colegi i-a făcut pionieri,
Au fost clipe de-amar, fiind de-oparte lăsat,
Eram fiu de chiabur, dintr-un neam blestemat.

Mi-a plăcut totuși școala, i-am iertat pe acei
Ce mi-au fost consăteni și prietenii mei.

Regimul comunist

Eram doar un copil, un copil de țăran,
Nu eram nici săraci, nici bogați nu eram.
Ne duceam traiul zilnic și părinții munceau
De era rău sau bine, doar în șoaptă vorbeau.

Noi, micuții din tindă, făceam haz de necaz,
Ne jucăm în neștire, cu bujori în obraz,
Dar țin minte că-n suflet, sufeream ,mă temeam,
Că tihnită-ne viață, pas cu pas o pierdeam.

Într-o zi, cu bunicul, a venit alt țăran
Cu registre în mâna, Vasile Ivan,
Deși rudă cu tata, tata-l amemninta
Apărându-și comântul, de cel care-l fura.

La vreo câteva zile, alți țărani au venit,
Și ieșindu-le-n cale tata, l-au îmbrâncit,
Apoi fără zăbavă, invocându-și porunca
Au luat plug, căruță, chiar și vaca și junca.

Și vecinii de-a valma, tot la fel au pățit,
Mulți din ei mai pe urmă-n închisori au sfârșit.
Confiscând, jefuind, în totală derivă
Au făcut Gospodărie ”așa-zis Colectivă”.

Oameni fără nimic, robotacii de ieri,
Acum șefi de echipa, alții chiar brigadieri,
Blestemând fosta eră, împrășcând cu noroi
Ziceau plini de trufie:”acum domni suntem noi!”

Astfel cică-n comună, s-a instaurat
Să te ții, lele Jana, un regim democrat!

Ciocoi,

Aveam șase ani sau șapte,
Când am auzit și noi,
Pentru prima dată-n viață,
Noțiunea de ciocoi.

Așa mi-au pocit părinții,
Consăteni, chiar rudele,
Că n-au vrut nicicum să intre,
Benevol la CAP.

Ne-au luat semănătoarea
Plug, cotigă, lama coasei,
Calul, vacă și pământul,
Chiar până în talpă casei.

Făceam haz naivi copii,
După ce trecură toate,
Că -aveam peste hat WC-ul,
Ziceam, în străinătate.

Ani în șir după aceea,
Am rămas tot noi, ciocoi,
Deși, cei ce ne-ntinara,
Erau mai bogați că noi.

Revoluția ne prinse
Tot modești și cu nevoi,
Iar jefuitorii obștii,
S-au împăunat ciocoi.

Uniți într-o sletca mare,
De hoți și de fripturiști,
S-au etichetat cu fală,
Liberali și Țărăniști.

Iar noi ciocoi de-o viață,
Huliți și apostrofați,
Devenirăm peste noapte,
Comuniști nerușinați.

Cum se-ntoarce, Doamne roata,
Ieri ciocoi, azi comuniști,
Parcă te apucă scârba,
Să mai crezi, să mai exiști...!

Copiii

Amintiri din vremi trecute,
Mintea mi le tot recheamă,
Și imaginile mute,
Îmi stârnesc un fel de teamă...

Eram tanci, mai mari de-o șchioapă,
Mulți pe uliți ne-adunam,
Și-mpartindu-ne în taberi,
Ziua-ntreagă ne jucam.

Și nici foamea și nici setea,
Nu ne-ndepărta din joacă,
Și ne apucă tristețea,
Când vedeam că unii pleacă.

Îi chema pe câte unii,
mama, tata, sau vreo soră
Însă nu lipseau nebunii,
Mai mult timp decât vreo oră.

Și din zori și până-n seară
Trăiam clipele frumoase,
Întunericul de-afară,
Ne mai trimitea la case.

Totul a trecut și iată
Foștii tânci, sunt azi moșnegi.
Și de-i mai aștept la poartă
Nu căta să mă-nțelegi...

La Bobotează

Ce-i mai frumos decât să ningă
Să fie ger de Bobotează
Și crivățul de cap să-și facă,
Prin micul sat ce hibernează.

Dinspre Biserica,pe uliți,
Se-mprastie oameni grăbiți,
În mâini cu sticle de aghiazmă,
Însă și ei aghezmuți.

Troiene albe, mari cât gardul,
Pe ici pe colo se înaltă,
La streșini țurțurii stau pieptăn,
Și a-nghețat a ușii clanță.

La geam se văd ochi de tăciune,
Și chipuri dragi de mititei,
Ce curioși privesc afară,
La cearta dintre doi căței.

În memoriam

De la răspântia făcută
De drumul dinspre grădiniță
Cu drumul înspre Primărie,
Stătea pe-atunci Jenica Niță.

Era un om modest și singur,
Cu toți amic, dar solitar,
Sfătos din fire, demn,cuminte ,
Trăindu-și viață de cizmar.

În viața lui atât de simplă
Avu vreo patru cinci femei,
Care-au plecat până la urmă,
Căci locuiau într-un bordei.

Când se-mbata, la ceas de noapte
Îl auzeam trecând spre casă
Cântând cu glasu-i de fanfara
Cam cât e viață de frumoasă.

Atunci I-am auzit o vorba
Ce azi o știe orișicare:
Că a fi domn ,este norocul,
Dar a fi OM e lucru mare.

Țin minte că la o serbare
De la Căminul Cultural,
S-a supărat nevoie mare
Și a făcut destul scandal.

Un consătean într-o scenetă
Pe El l-ar fi ironizat
Că are-o viață libertină
Și umblă toată ziua beat.

De-atunci, când se-mbată mai tare
Și se-ndreptă spre casa lui
Strigă la toți în gură mare,
Că nu da seamă nimănui.

Dar într-o zi-i văzui bordeiul,
Arzând cu flăcări mari și fum

Și-am fost șocat când pompierii
I-au scos cadavrul făcut scrum.

Nici el și nici măcar bordeiul
Acum acolo nu mai este.
Pe locul lui crește porumbul
Iar Niță Jean e o poveste.

Când trec pe drumul cu pricina,
Cu-un gust amar mi-aduc aminte
De nea Jenica bată-l vină,
Dar și vestitele-i cuvinte.

Bistrița

Pe cât dulce și frumoasă
O întruchipează slova
Bistrița e apa mamă
Care-a luminat Moldova.

Răsărind un fir zburdalnic,
De sub talpă unui munte,
Șiroiește prin coline
Cu surate mai mărunte.

Oameni meșteri și puternici
Ridică un zăgaz
Că să țină apei calea,
În lacul de la Bicz.

Și de-acolo în cădere
Pune roțile-n mișcare
Transformând a sa putere
În lumini strălucitoare.

Și de-acolo, până-n vale
Oamenii au ridicat
Zece mici hidrocentrale
Și Moldova-au luminat.

Bistrița e apa sfânta
Dată de la Dumnezeu,

S-aibă grijă de săracii
Printre care sunt și eu.

Izvorul

El de veacuri, în ciuda a toate ce- au fost,
Dintr-un sac fără fund, dintr-un lac nesecat
Ca pedeapsa, ca dar și-a găsit al sau rost,
Pentru răi, pentru buni, izvorând ne'ncetat.

E un dar minunat de la cer și pământ.
E semn bun pentru cei care vin însetați
Și band apă divin-a izvorului sfânt,
Redevin liniștiți, mulțumiți și curați.

Liniștit, nu îi pasă de ce s-a-ntâmplat,
Sau de ce se întâmplă, sau ce s-o-ntâmpla,
Că un ochi din adâncuri ce privește spre sat,
Șiroiește în tihna, mai sperând la ceva.

Pentru unii că e, mare lucru nu e,
Dar atunci când și trupul și mintea îți cer,
Când ți-e sete de mori și-apa lui limpede,
E mirifică, rece, nu-ntrebi de ce.
E un dar minunat, din pământ, de la cer.

Mulțumim celor sfinte, dacă ele ne-au dat
Această minune, acest mic izvor,
Și-am dori să rămână de-a pururi în sat,
Un izvor de speranța, dăruit tuturor.

Iarna de altădată

Ce ierni erau odată! Parcă-n acele timpuri,
O altfel de putere dura în anotimpuri
Și parcă-o altă mâna picta iernii tabloul,
Și noi cu alte gânduri întâmpinăm An Noul.

Ningea câteva zile fără de încetare,
Și viscolul, troiene clădea în grabă mare,
Uitat de lumi sătucul dormea fără cărări
Și într-un târziu, seninul se arăta în zări.

Țin minte cum zăpadă îmi scârțâia sub talpă,
Mergând la școală veche, cu ușa fără clampa,
Cum frământăm nămeții spre casă mai apoi,
Unde-așteptau părinții, să le spun lucruri noi.

Și neavând ce face cu timpul de ocară,
Visam tăcuți și singuri, la blanda primăvară.
Dar câtă bucurie avurăm de-Anul Nou,
Când și părinții noștri au cumpărat radiou.

.....
Acum avem de toate, radio, televizor
Cu sute de programe, pe placul tuturor.
Cu toate-acestea însă acum casă dotată,
Nu-I cum era atunci, nici iarnă de-altădată.

Legământ

Asta slovă este scrisă,
Legământ și-nvătământ
Pentru cei ce-au luat lumină
Și suflet pe-acest pământ...
Să-l iubească, să-l respecte
Și să-l dea celor ce vin
Liber și bogat în oameni,
Harnic neam și bun creștin.

Ștefan Vodă-a lăsat carte,
Să nu dăm Țara nicicui
Nici la ruși și nici la unguri,
Nici la leși, nici turcului.
Ruga Domnului Cel Mare
Cu trufie-ați încălcat,
Căci străinilor din lume
Pe nimic Țara le-ați dat.

Ni s-au dus copii-n lume
Să muncească la străini
N-a avut cin' să-i îndrume
Să rămână demni români.
Datori suntem și la soare
Pentru multe zeci de ani,
Fosta Românie Mare
Azi e-o țară de sărmani.

Zi de zi, noapte de noapte
Ne rugăm lui Dumnezeu
Pentru-a țării libertate
Pentru viitorul său,
Tot ceste rău să piară,
Să schimbăm al vieții rost
Și pe vatra milenară
Să redevenim ce-am fost.

La mărturisit

Mă doare sufletul, Părinte,
De tot ce-n juru-mi se întâmplă;
Nimic nu e ca înainte,
Doar rău și sărăcie multă.
Soața mă-nșală și mă minte,
Copii nu mă mai ascultă.

Mă roade-n suflet dușmănia
Că-n juru-mi toți averi adună
Uitând ce este omenia;
E-o lume crudă și nebună,
Blestemul meu e sărăcia
Mi-e dor s-aud o vorba bună.

Mă rog la Sfinți,mă rog la mumă
Să am putere să-ndur toate,
La mine casă se dărâma,
În timp ce alții-și fac palate.
Ce o să fac până la urmă...?
Mai rău de-atâta nu se poate.

Tot mă pisezi să am răbdare
Cu toți,dar cât să mai aștept?
Pan'va veni ziua cu soare
Se stinge inima-mi în piept.
Veni-va ziua aceea oare,
Sau e-o iluzie-n deșert...!

Ție-ți convine, să dai sfaturi
Iei de la mort, iei de la viu
Și-așa nicicând nu te mai saturi
Și cât de sincer ești..., te știu!

Legământ

Asta slovă este scrisă,
Legământ și-nvătământ
Pentru cei ce-au luat lumină
Și suflet pe-acest pământ...
Să-l iubească, să-l respecte
Și să-l dea celor ce vin
Liber și bogat în oameni,
Harnic neam și bun creștin.

Ștefan Vodă-a lăsat carte ,
Să nu dăm Țara nicicui
Nici la ruși și nici la unguri,
Nici la leși, nici turcului.
Ruga Domnului Cel Mare
Cu trufie-ați încălcat,
Căci străinilor din lume
Pe nimic Țara le-ați dat.

Ni s-au dus copii-n lume
Să muncească la străini
N-a avut cin' să-i îndrume
Să rămână demni români.
Datori suntem și la soare
Pentru multe zeci de ani,
Fosta Românie Mare
Azi e-o țară de sărmani.

Zi de zi, noapte de noapte
Ne rugăm lui Dumnezeu
Pentru-a țării libertate
Pentru viitorul său,
Tot ceste rău să piară,
Să schimbăm al vieții rost
Și pe vatra milenară
Să redevenim ce-am fost.

Siretul

Sandu, unchiul dinspre tată,
Un om cu un suflet mare,
Un învățător de țară,
Într-un sat din depărtare,

Venea pe la noi, adesea
Musafir doar pentru-o zi;
Nu cumva pentr-o problema,
Ci doar pentru-a ne mai ști.

Sfătos, cum nu se mai poate,
Câte-n luna povestea,
Mai ales prin câte locuri,
A pășit în viața sa.

Într-o zi, când stăm la vorba,
(De fapt eu, numai priveam),
Mi-a pus unchiul o-ntrebare
Și-am răspuns precum știam:

Că Siretul este râul,
Izvorât dintre Carpați,
Undeva-n sudul Ucrainei,
El și Prutul fiind frați.

A zâmbit trecându-mi mâna
Prin zulufi, și-mi da dreptate,
Numai că avea răspunsul,
Adevăr pe jumătate.

Sușinea precum că râul,
Ce ne traversează glia,
Are în Carpați izvorul,
Însă tot în România.

Și mi-a explicat ,cu suflet
Cum că România Mare,
Cu puțină vreme-n urmă,
Avu altfel de hotare.

Și că zona cu pricina,
(Cu Siretul și cu Prutul),
Era tot în România,
Dar le-a separat trecutul.

Iată că, la ceva vreme,
Am fost iarăși întrebat,
Dar acum de-nvățătoarea ,
Clasei unde-am învățat.

Și cu multă siguranță,
Am răspuns zicând prostia,
Că Siretul izvorăște,
Din Carpați, în România.

Ce-a urmat după aceea,
E de neimaginat,
Deși-am motivat răspunsul,
Pledând ca nevinovat.

Dacă-aflau rușii de mine
Și de ceea ce susțin,
Îmi făceau spânzurătoarea,
În Piață, lângă Kremlin.

Am avut noroc de unchiul,
Ce veni la-nvățătoare,
Și-a convins-o să nu-mi schimbe
Media de la Purtare.

Cugetări

Iarnă, primăvară, vara,
Toamna și-apoi iarnă, iară,
Vin și toate se termină,
Făr-a fi nimeni de vină.

Dup-atâta repetare,
Totul da în nepăsare,
Sau devine o rutină,
Făr-a fi nimeni de vină.

Teama însă da să prindă
Privind chipul în oglindă;
Ce schimbări ies la lumină!
Făr-a fi nimeni de vină.

Și înțelegând schimbarea,
O-ndulcim cu resemnarea,
Până când forță dfină,
Ne topește în lumină,
Făr-a fi nimeni de vină.

Prevestire

Asta noapte-a fost cutremur
N-a fost ins-așa de mare,
Cum e când te-atinge mama,
Decuzori, spre deșteptare.

Ce-o fi vrut să ne mai spună
Mama Terra de-astă dată,
Că odihna-i prea profundă,
Ori o fi nemeritată...

Ceva dă să se întâmple,
Cine știe ce-o să fie,
Ce ne mai rezervă soarta,
Dup-atâta nebunie...!

Dup-atâta răutate,
Dup-atâtea gânduri rele:
Lumea-i plină de păcate
Și, se-neacă-ncet în ele.

Ne furăm unul pe altul,
Ne mințim,ne umilim,
Și nu mai avem măsură,
La ce facem sau vorbim.

Nu mai știm de bunătate,
De bun simț,sau de iubire,
Totu-i o desartaciune,
Prevestind nenorocire.

Cred că asta vru să spună...,
Că e vorba de schimbare!
Că să nu fie nevoie,
De-un cutremur și mai mare.

Meditație,

Sunt oameni care n-au ce face,
Și astfel ziulica-ntreagă,
Analizează fel de gânduri,
Și firea lumii o dezleagă.

Se nasc, ades, planuri ciudate,
Idei, ce-s uneori cretine,
Ele-ntrecand bună credință
Și -nvataturile creștine.

Cum știm, averile imense,
Se fac, furând sau înșelând,
Ceea ce zi de zi înaltă,
Muncind din greu omul de rând.

Astfel în timp ce unii-adună,
Comori imense pe pământ,
Sunt milioane-n sărăcie,
Care n-au loc de mormânt.

Dar ca acei ce n-au nimica,
Să țină-n veci capul plecat,
Intervin cei din prima strofă,
Cu noțiunea de păcat.

Este păcat! Și-urmeaz-o lista,
Așa, cam cât-o zi de post,
Că mulți se-ntreabă, de mai are,
Viața tuturor vreun rost.

Că, practic, am venit pe lume,
Să ne rugăm și să muncim
Neâncetat, c-așa vrea Cerul
Și robi destinului să fim.

Iar vocile care încearcă,
Să intervină-n acest joc,
Sunt blestemate și sortite,
În Iadul veșnicului foc.

Nătângă lume,cât o nuca
Minte să ai și ai vedea,
Că doar minciuna ne domină,
Și ne conduce cum vrea ea.

Eu cred c-ar trebui cu toții
Egali să fim, fără păcat,
Întâi cu muncă și-apoi gândul
Să fie-n viață, ocupat.

Că iată, este la vedere,
Că dacă prea mult te gândești,
În plus, că nu mai faci nimica,
Te pierzi și de cele lumești!

Toamna la țară

Nici nu e bine dimineață
Și satul s-a trezit la viață;
Printre băltoace apa-i gheață,
Că-ast' noapte a fost frig cumplit.

Țăranul foamea își înfruntă,
Cu slană și cu pâine multă,
Trecute prin sare mărunță,
Și un pahar de must acrit.

Se deschid porți, scrâșnesc podețe,
Prin întuneric mogâldețe,
Fac schimb de replici îndrăznețe,
Toate părănd a se grăbi.

Și înșirate că-n armată,
Spre țarnă carele se-ndreaptă,
Acolo holda le așteaptă,
Să fie strânsă peste zi.

În scurtă vreme țarna-i plină
De oameni dar și de lumină,
De-ar da Domnul vremea să țină
Să nu se-apuce de plouat,

S-a ridicat ceața cea deasă,
Din nori da soarele să iasă,
S-anunță-a fi o zi frumoasă,
Domnul să fie lăudat!

Soarele urcă și coboară,
Nu mai e mult și iar e seară
Și după ziua ce-o lucrară,
Toți se închină obosiți,

Pe ici pe colo se adună
Doi, trei să schimbe-o vorba bună,
Sau să mai spună vreo minciună,
Și pleac-acasă mulțumiți.

Pe ulițele cu noroaie
Dinspre Niță și Illoaie

Trec încet carele greoaie,
Cu bostani galbeni și știuleți,

Și iată-ne din nou acasă,
În timp ce seara-ncet se lasă,
Se-ntinde masa pe terasă,
Că unii sunt flamânzi,dar beți.

Cam așa e viața la țară,
De dimineață, până-n seară
În toamna dulce-a unei vieți.

Comparativ,

Ei, dragii mei, nu vă mai căinați,
Că viața-i grea, că lipsa este mare,
Când voi nu știți cum e să-ntâmpinați,
Noaptea cu lampa, sau cu-o lumânare.

Sau să umblați, pe haturi, prin grădini,
De dimineață cât e ziua mare,
Cu ochii pironiți prin mărăcini
Urzici cătând, măcar pentru-o mâncare.

Bolnav fiind, să nu ai cui să-i spui,
Nu mai vorbim de leacurile sfinte,
Cu viața atârnată de un cui,
Doar rugăciunea leacul ce ne minte.

Eram de-o șchioapă când ne-au dat lumină,
Parc-a venit la noi Mântuitorul,
Credeam că-i vis radioul în surdină,
Și cât ne-a încântat televizorul!

Când primul medic a venit în sat,
Doar preotul avea cinste mai mare,
Timpu-a trecut, dar inca n-am uitat,
Cum mama ne cânta la lumânare.

Doamne, cât l-am mai admirat,
Pe tata când și-a luat o bicicletă,

Dar câți din tanci din sat ne-am speriat,
La primul zumzet de motocicletă.

Cum am rămas la poartă pironit,
Când au trecut într-una dintre zile,
Un șir de tancuri, de-unde-or fi venit,
Să spargă piatra-n stradă ,cu șenile.

Acum cu toate-acestea câte-avem
Lumea e Rai, de-ar ține și-o vecie,
Nu e motiv, cred, să ne speriem,
Speranța pentru toți, e apă vie.

De ce?

De ce oare se încearcă,
Cu atâta dibăcie
Să se păcălească lumea,
S-o arunce în prostie.

Sub o formă elevată,
Unii îi spun manipulare,
Cei mai mulți îi spun minciună,
Totul doar intoxicare.

Miza tuturor acestor,
Este în final averea,
Traiul de huzur,nemunca,
Dezmăț, fala și puterea.

Plăcerea să-i vezi pe semeni,
Chinuiți cum își duc traiul,
Păcăliți să-nfrunte soarta
Și sperând să prindă Raiul.

Care tot minciună este,
Amânând rândul la bine,
Celor ce-i doresc tărâmul ,
Într-un oarecare mâine.

De ce n-am trăi pe lume,
În deplină armonie
Toți muncind, egali, cu cinste,
La greu și la bucurie.

De ce unuia să se nască
Sclavi, robind o viață toată,
Pe spinarea lor, tăunii
Formând pătură bogată.

Unii în război să piară,
Far-a ști motive clare,
Decimati de sărăcie
Și de boli fără scăpare.

Timp în care atâți alții
Averi nebunești adună,
Cu ambiții necurate
Lumea-ntreagă s-o supună.

Dac-ar fi după lor minte,
Și dorințele deșarte,
Luna chiar ar stăpâni-o
Și cumva, planeta Marte.

Moartea de-i mai potolește
Din acest stupid delir
Și din goana lor nebună,
Poarta de la cimitir.

Consolarea unanimă,
Pentru cei săraci și goi,
Este că plecând din viață,
Nimic nu luăm cu noi.

Nu e corect,

Aș aduce -n analiză, un anumit subiect,
Ce moral, tehnic și logic mi se pare incorect,
Cum se face, de se-ntâmplă să ajungi în pușcărie,
Viața să fie mai bună, ca a bietului Ilie.

Moș Ilie, opt decenii, a trăit că vai de el,
A muncit, de când se știe, pe mult și pe puțin,
N-a 'nvățat prea multă carte, c-au fost șapte la părinți,
Are frați ajunși și doctori, popi, profesori, diriginți.

El a fost mai de grădina și-a rămas acolo-n sat,
Mai la oi, mai la cireadă, la cosit, la secerat,
Timpul a trecut cu bune și cu rele fel de fel,
I s-au dus copiii-n lume și-au rămas baba și el.

Vai de capul lor ce viață, au acum la bătrâneți,
Zici că doar minunea face, să mai aibă dimineți.
Are-o pensie schiloadă, de vreo trei sute de lei,
Ce o-ntind pe-o luna-ntreagă, suferind într-un bordei.

Toată viața lor ciudată, cu lumea în rând a fost,
Doar în perioada-n care au ținut cu toții post.
Toată-avera lor din curte, e-o vacă și cinci găini
Și acelea parcă snoabe, se ouă doar prin vecini.

Vara este cum mai este, iarnă-i însă un calvar,
N-au un lemn să pună-n sobă, ce să-i dea la pădurar?
Se mai duce-ades moșneagul, în deal să mai taie cioate,
Să mai păcălească gerul, da-i bătrân și nu mai poate.

Baba, încă în putere, se mai duce câte-odată,
În celalt capăt al străzii, la o rudă-apropiată,
Care cum o vede-n poartă, o invită peste prag
Și se uită amândouă, la Tv, că-i este drag.

Ș-auzi bătrâna, cică, o să fie amnistie,
Că-s prea multe rele-n lume și sunt mulți în pușcărie,
La televizor văzură, însă, cum că la pârnaie,
E curat că-n farmacie, chiar dacă e hărmălaie,

Întrebați pușcăriașii, de mâncarea e gustoasă,
Unii, chiar recunosc că-i mai bună că acasă.

Făceau însă gălăgie, că dorm câte doi în pat,
Și-i prea cald, deși afară, e ger, totul înghețat.

Într-o zi veni bătrâna, cu năduf pe suflet, mare,
Blestemând, cu toată ființă și-njurand că nu mai moare,
Hotărâtă să se ducă chiar la DNA, să ceară,
Să o bage l-anchisoare, măcar până-n primăvară.

Se spune

Cândva, demult, la margine de baltă,
Pe drumul care duce spre Costei,
Se spune c-ar fi viețuit odată,
Un om sărac, pe nume Tomozei.

Sărac, însă altfel era cuminte,
Și ce avea, de fapt ce mai avea,
Era meșteșugirea de cuvinte,
Lucru ce, pe oricine cucerea.

Era și-un pic nebun ,parcă ,bătrânul,
Bărbos, netuns, dar îmbrăcat curat,
El aținea la cine trecea, drumul,
Chiar la ieșirea de pe pod, în sat.

Și laudă-aducea cu ușurință,
Urări de bine, darnic adresa ,
Oricui, îi arata bunăvoință,
Și un bănuț în palmă îi lasa .

De te opreai, ca să vorbești cu dânsul,
Greu terminai, că nici nu te lasa,
Până când el credea că ești convinsul,
La tot ce îți spunea și susținea.

De pildă susținea că Săuceștiul,
Satul cu străzi cu gropi și cu noroaie,
Mare oraș va fi, ca Bucureștiul,
Cu blocuri, bulevarde și tramvaie.

Cine și-ar fi imaginat vreodată
Că dup-un secol și-aproape jumate,

Tot ce-a gândit cu mintea-i deraiată,
Va deveni însă realitate.

S-a scris deja în câteva ziare,
Că s-au dat bani ca sigură măsură,
Și în curând pe luncă va apare
La Săucești, șoseaua de centură.

Dimineață de primăvară,

E în zori, e încă rece, stelele în cer dispar,
Norii dorm pe coama zării și-un vânt blând adie iar.
Liniștea încă domnește, peste luncă ,peste sat,
Și doar rar, pe ici, pe colo, de se-aude vreun lătrat.

Câte-o poartă se deschide scârțâind și ies în stradă,
Vaci, viței și-apoi stăpânii, ce le mâna spre cireadă.
Miroase a scrob și-a lapte, pus să fiarbă în ceaun,
Semn e că se pregătește, în grabă micul dejun.

În grădini, pe câmp, pe dealuri toți copacii sunt în floare,
Ba mai mult sub ei albește, un covor ca de ninsoare,
Mirosul de iarbă crudă, parcă te-ametește iară...
Nimic nu-i ca dimineața la-nceput de primăvară.

50. Noaptea de Înviere,

Rumoare, lume multă, afară ,în pridvor
Mai e puțin și sigur va-ncepe slujba mare
Doar câteva minute și mâna tuturor,
Spre Preoți vor întinde s-aprind-o lumânare.

Biserica e plină deja, ochii sticlesc,
Copii, tineri și vârstnici, cu chipuri obosite
Nerăbdători tot cată spre-altaru-mpărătesc
S-apară dăătorii luminii mult dorite.

O liniște se lasă pe tot acest fundal,
Se trage dinăuntrul altarului cortina,
O voce strigă tare, strident că un țignal,
La toți ce sunt de față, să se stîngă lumina.

O clipă numai trece, luminile s-au stins,
Din nou se-agită lumea și ușa se deschide:
“-Veniți de luați lumina,ce iadul a învins!”
Și flacăra-Învierii Părintele o-ntinde.

Lumina din lumină se-aprinde și curând,
Biserica e plină de mare bucurie,
Convoiul biruinței, se-ndreaptă-ncet cîntînd,
La scena de afară, spre marea liturghie.

Decorul se-mplinește și Preotul dă glas
Vestitei Evangheli, i ce-o știe tot Pămîntul,
Cînd fără de cuvinte cu toate au rămas,
Femeile Mironosițe ce au aflat mormîntul.

Pe piatră funerară, cînd ele au găsit,
Doar giulgiu-n loc de trupul, depus trei zile-n urmă,
Și mai târziu în cale Iisus viu le-a ieșit,
Spre slava Învierii, ce noaptea morții curmă.

Și Preotul, sus Crucea de aur a-ndreptat,
Și cu multe emotii,către toți credincioșii,
Dă glas Vestirii Sfinte:”Hristos A Înviat!”
De tremură-nmorminte, prin noi văzînd strămoșii.

Și-ntreagă adunare, pornește-n pas ușor,
Înconjurînd lăcașul Bisericii, și-nalță
Cîntărea Învierii, vestind-o într-un cor,
Cu lacrimi în privire și-n inimi cu speranță.

.....
Să fie-aceste versuri, mesaj cald între flori,
Spre cei ce-n Înviere, cred cu adevărat,
Pace și sănătate de Sfinte Sărbători,
Și creștinesc, salutul “Hristos A Înviat!”

Dezamăgire de Florii

Mai e o săptămână pan' la Paște,
De două zile numai frig și ploi,
Chiar dac-ar ninge n-ar mira pe nimeni,
La cât mult rău am adunat în noi.

E primăvară doar în calendare,
Înclin să cred că iarna n-a plecat,
Întârzie momentul de plecare,
Și stă ascunsă, undeva, prin sat.

Am să discut cu cei din Primărie
Să pună Potera pe urma ei,
Sau, din import s-aducă vreme bună,
Și-așa de Paști, de-acolo-aducem miei.

Mi-au spus doi tânci c-au trimis SMS-uri,
Bătrânii s-au rugat la liturghii,
S-avem pe lângă liniște și pace,
Și timp frumos în Ziua de Florii.

Părerii au fost de-o parte și de alta:
N-am merita, sau n-am avea noroc...
Să fim lucizi, înțelegând ideia,
Că sănătatea e pe primul loc.

Și că de fapt ploaia e numai bună,
Pământ destul e încă nearat,
Și numai bine după Înviere,
E vremea berechet de semănat.

Fapt divers

Mă duc mereu la Săucești,
În locurile natale,
Părinții, încă mai trăiesc,
Bătrâni, plecați de șale.

Puțini mai sunt de vârsta lor,
Pe degete îi numeri ;
Să fii bătrân, nu-i prea ușor,
Purtând poveri pe umeri.

Se mai întâmplă uneori,
Să merg prin sat cu multe,
La rude, la un cunoscut,
Cu treburi mai mărunte.

Și mereu cat să văd prin curți,
oamenii de-altădată,
Dar în zadar, doar chipuri noi,
Văd dincolo de poartă.

Eu dau binețe tuturor,
C-așa e pe la sate,
Iar ei răspund, nedumeriți,
Zâmbind în mare parte.

De unul, de-altul mai întreb,
care le mai sunt sorții,
Părinți-mi spun c-au trecut ani
De când sunt morți cu toții.

Cu-același gol mă-ntorc în gând,
Că lumea e-n schimbare;
Dar mie de lumea din trecut,
mi-e dor atât de tare!

Mă bate gândul uneori,
Să-i regasesc pe-acei,
Ei, sigur ne mai revenind,
Să mă duc eu, la ei.

Ninge-n miezul primaverii

Ninge-n miezul primăverii
Și-a făcut de cap ninsoarea,
Aprinzând în toți mirarea,
Plâng în floare stinsă merii,

S-a aprins focul în vetre
Ca zănatec vântul bate,
Crivăț fără doar și poate,
Și-s sub zero-n termometre.

Întrebăm la cele Sfinte,
Ce semn o mai fi și asta,
Vine peste noi năpasta,
N-avem vlagă,nici cuvinte.

Dar de s-o opri odată
Asta, mult dacă mai ține,
Nu mai este loc de bine,
Ce păcate-or fi de plată?

Doamne,iartă-ne și lasă,
Dintre norii răzbunării,
Azi, în preajma Învierii,
Soarele din nou să iasă.

Deceptii

Demult, spuneau bunicii,de plouă-n luna mai,
E sigură recolta de grâu și de mălai,
În rest, cu toate cele,prea mult nu mai contează,
Pâinea și mămăliga sunt element de bază.

Dar de amar de vreme, mai toate sunt pe dos,
Cum sunt orânduite, puține-s de folos,
Că nu știu cum se face și ploaia e nebună,
De fiecare dată ea vine cu furtună.

O cruntă vijelie, o rupere de nori,
Care distruge totul, din seară până'n zori
Apoi vine puhoiul cu ape pân' la brâu,
Ștergând orice speranță, s-avem porumb și grâu.

În alte situații, când norii se adună
Crezi că va ține ploaia mai mult de-o săptămână...,
De unde, doar începe și-ndată s-a sfârșit,
Povestea se destramă, după-un firav stropit.

Mi-e dor câteodată, de-o ploaie caldă, calmă,
S-adun apă curată și să o beau din palmă,
Și speriat de tunet, de fulger fascinat,
Mărind și iuțind pasul spre adăpost în sat.

Și după-un ceas de ploaie, să mă usuc la soare,
Privind cum râde holda-n miresme pe ogoare,
Cum norii parcă-n goană, mânați spre zări, de vânt,
Se duc spre alte locuri, să-mpartă darul sfânt.

.....
De-aproape-o săptămână, am pus totu-n grădină
Și așteptăm cu sufletul la gât, ploaia să vină,
Dar ploaia nu mai vine și trece luna mai,
Semn rău, cum zic bunicii, că n-o s-avem mălai.

O lume inventivă, așa cum suntem noi,
În noile condiții, găsim soluții noi:
Cât timp mama natură, nu prea ne mai ajută,
Vom importa porumbul și grâul..., pe valută.

Și până unul, altul vor fi să înțeleagă,
Că sunt și variante, decât pământ pârloagă,
Deja din moștenirea, pământului avut,
Prea mulți având liceul, jumate l-am vândut,

Din amintiri (La pescuit)

Ca să mă scol de dimineață,
N-a fost niciun efort cumva,
Asta era obișnuință,
De top în viața mea.

Deci nici acum n-a fost nevoie,
Să apelez la cineva,
Eventual ceasul să sune,
Spre a mă deștepta.

Deci spun, abia mijiră zorii,
Când de la sine m-am trezit,
Visam să fie-o zi pe cinste,
Mergând la pescuit.

Bagajul m-aștepta la ușă,
Intens de seara pregătit,
În fug-am pus ceva în gură
Și am ieșit grăbit.

Sperând să nu mi se întâmple,
Ceva în toată graba mea,
Am tras cu grijă poarta-n clanță,
Si Zorro ma urma.

O uliță, apoi la dreapta,
Curând apoi în câmp ieșim,
Din când în când privim la stele,
Dar și la drum privim.

Se luminase numai bine,
Pe malul apei la bairam
Când eu și Zorro ne-am dat seama
Că doar noi doi eram.

Dar am luat-o ca atare,
Nicum fiind descurajat
Tot peștele fiind al nostru,
Doar gata de luat.

Desfășurărăm arsenalul
Întreg, de care dispuneam,
Și-ntr-un final și eu și Zorro,
Trofee așteptam.

Trecură câteva minute,
Și brusc se încordează struna,
Sării că ars trăgând cu forță
Când, mai zvâcnește una.

Finalizez toată-ntamplarea,
Mândru de ce am obținut,
Și Zorro se linge pe labe,
Privindu-mă tăcut.

Curând o altă trăsătură,
Motiv iar să m-agit un pic,
Dar nici atunci și nici pe urmă
Nu am mai prins nimic.

Timpul trecu pe nesimțite,
Știind c-așa se va-ntâmpla,
Soarele cată asfințitul
Și dă a se-nsera.

Când să plecăm,să fac bagajul,
Constat total dezamăgit,
O gaură la fundul plasei
Și peștii c-au fugit.

Ajuns acasă-mi iese-n cale,
Flinstone-pisoiul, curios,
Ce miorlăind, precis mă-ntreabă,
De am ceva de ros.

În apărare-mi sare Zorro,
Latrandu-l parcă certăreț,
Convingător, că brusc motanul,
Se bagă sub podeț.

Mă-ntreabă tata de pe prispă,
Dacă am prins cumva ceva,

Doar mama n-avu timp de mine,
De parcă ea știa.

O chestie m-a dat pe spate,
La cină vad c-a pregătit,
Cu usturoi, oțet și bere,
Peste prăjit.

Noapte de vară

Larg deschid fereastra, când e cald și bine
Cât de lungă-i vara-n serile senine,
Liniște deplină, în grădini, pe drum...,
peste tot domin-al florilor parfum.

Liliacul, crinii, ce-i iubim cu toții
trandafiri,zambile și regina nopții,
Gladiole, frezii, bujori,crizanteme,
Dau o not-aparte, nopților boeme.

Și la toate-aceste, minuni pământești,
Vin cu-un plus de farmec, însemnele cerești,
Nu este trăire, mai de-nsemnătate,
Cum e s-admiri cerul plin de stele-n noapte.

Peste toate-aceste, este însă una,
Pe cer când apare, între toate,Luna.
Chipul ce zâmbește, de fecioara este,
Vrând să ne repete, vechea ei poveste.

Pe inalta boltă, mereu ne veghează,
Căi, priviri și inimi,cu har luminează,
Și-n plus de ce face,ea ne da povață,
S-arătăm vieții, doar aceeași față.

Remușcări

Eram un puști, încă la grădiniță.
O auzeam pe mama de zicea,
Că nu am șapte ani să merg la școală
La vârsta ce-o aveam nu mă primea.

O zi de august caldă și frumoasă,
Cu cer senin și soare arzător,
Stăteam mai mult în spatele grădinii
Sub nuci, refugiat la umbra lor.

Cu mult efort, dar și multă migală,
O praștie micuță mi-am făcut,
Cum cea pe care la un văr mai mare,
În urmă cu trei zile am văzut.

Mândru eram, de ceea ce făcusem,
Era ușoară și precis lovea,
În grauri și în ciori deopotrivă
Grozavă spaima am băgat cu ea.

Dar iată că văzui de asta dată,
Un mic sticlete, într-un luminiș
Fără zăbavă l-am luat drept țintă,
Zburându-i capul, căzut prin frunziș.

Ce mulțumit s-a arătat pisiul,
De darul ce imediat l-am dus,
Și întorcându-mă sub nuc aveam speranță
O nouă victimă să fac acolo sus.

Nu vă imaginați însă ce jale,
Cât sufletul mi-a fost de-ncețoșat,
Când am văzut perechea-acelei păsări,
Cum îl câta prin cântec, disperat.

Când sus când jos și dintr-o parte-n alta,
Sărind pe crengi, dădea de înțeleș,
Că el știa că trebuie să fie,
Acolo prin frunzișu-acela des.

Fără să vreau, ochii mi-au dat în lacrimi,
Și inima amarnic mă durea,
Că nu puteam să mă reântorc în vreme
Să anulez cumva prostia mea.

M-am dus și-am aruncat praștia-n sură,
Și mama m-a văzut și s-a răstit,
Că de ce plâng, înseamnă că mă doare,
Și-am dat din cap, spunând că m-am lovit.

Sub nuc apoi am plâns cât pentru-o lună
Sticletele pereche urmărind,
Și nici pe seară n-ancetat să vină,
Cu cântec jalnic, îndelung cătând.

N-am spus la nimeni întâmplarea asta
Și-acum de-am spus nu știi de este bine,
Doar mi-amintesc și ochi-mi dau în lacrimi,
De-a lui pereche și de-a mea rușine.

La școală

Viața la sat era normală,
Nimic în plus că-n alte dăți
Vara nu mai mergeam la școală,
Aveam în schimb activități .

Chiuleau colegii în prostie,
Dar nimeni nu-ntreba de ei.
Când îmi venea rândul și mie,
Era scandal, ca de-obicei.

O profesoară de Română,
Cu-un ultim nume de Orzan
Mi s-arata ca o stăpână,
Dar era față de țigan.

Ea urmarea a mea prezență.
Deși n-aveam ore cu ea,
Ținând o strictă evidență
Probabil ordine primea.

Țin minte că la o serbare,
Nu mi s-a dat premiul întâi
Că aveam nota la purtare
Scăzută, la ordinul ei.

A fost harababură mare,
Cu un final trist mai apoi,
Că și spre-a ei înverșunare,
Am refuzat și premiul doi.

Degeaba, care mai de care,
Profesorii mi-au explicat,
I-am înțeles, le-am dat crezare,
Dar premiul nu l-am mai luat.

După vacanță, când în clasă,
Tot colectivul a intrat,
Am găsit niște cărți pe masă,
Cu premiul doi, modificat.

La Bal

CAP era în floare,
Toți lucrau la CAP,
Nu era o scuză care,
De el să te apere.

Despre a lui răzbunare,
Întrebați părinții mei,
Câți ani, suportând teroare ,
Au trăit că vai de ei.

Dar asta-i altă poveste.
Cei ce-n CAP lucrau,
Știau că sâmbătă este,
Bal, motiv că se distrau.

Astfel seara pe la zece,
Muzică-ncepea să cânte,
Și sala lungă și rece,
Începea să se-nfiebante.

Într-o notă indigenă
Ajutați de instrumente,
Muzicanții, sus pe scenă,
Chirăiau cu voci stridente.

Două sârbe-ostenitoare,
De luau papucii foc
Urmate de-o hora mare,
Cu cei tineri la mijloc.

Apoi valsuri ,inc-o oră,
Tuist, tango și ritmuri noi,
Apoi iar urma o horă,
Și iar sârbe mai apoi.

Atmosfera infernală,
Sala parcă foc a luat,
Transpirații, oboseală,
Aer greu de respirat.

Stand pe bănci, sau in picioare,
Babele de zor bârfesc,
Lumea tânăra-n în mișcare,
Da'ntr-o vreme, ațipesc.

Se dezmeticesc, când zorii
Dau și-anunță răsăritul,
Și când corzile viorii
Cânta imnul, deci sfârșitul.

Toată-această atmosferă,
Mai ceva ar fi fost dacă,
N-ar fi mirosit tot balul
A parfum ieftin și-a vacă.

Goluri în suflet,

E-un timp al marilor regrete,
Când chiar să vrei, putere nu-i,
O zi măcar să se repete,
Din filele trecutului.

N-am preferință, pentru una
expres, da'-n două trei cuvinte,
Vreau doar că Soarele sau Luna,
Să mă anunțe dinainte,

C-așa, luat fără de știre,
Teamă îmi e că s-ar putea,
Că-n loc să fie-o împlinire,
Mai mari necazuri aș avea.

Goluri în suflet am cât lumea,
Că de-ar fi foaie de ziar,
Nu ai putea citi, chiar culmea ,
Nici titlurile mari măcar.

Deci, bine, cred, că nu e-o foaie
Sufletul, sau trăirea sa;
Că, cine stie ce trăznaie
ar fi, dacă s-ar repeta.

Anomalii

Nu știu, primăvara asta, dac-a dat vreo ploaie bună,
Demult n-am văzut un fulger, n-am mai auzit cum tună,
Norii se adună-alene, fără poftă de nimic,
Dar se lasă-n câte-o zare, fără a ploua vreun pic.

Poate lumea-i mulțumită, că mereu e vreme bună,
Toată ziua e cu soare și pe noapte, cer cu lună,
Dar își dau cumva cu seama, că fiind astfel de vreme,
Dup-o vară secetoasă, vine-o toamna cu probleme?

Să mai zici de iarbă verde, când pamântu-i pârjolit,
Nu au vitele ce paște, și țăranii de cosit,
Mâine vara se termină, toamna ce vom aduna,
Dacă-acum când este timpul și nevoie, n-o ploua...

Doar de-o palmă e porumbul, grâul încă n-a legat,
Și lucerna-i ofilită, iar islazul e uscat,
Unii spun că sunt blesteme, și-alte-acuze fac aiurea,
Dar eu spun că vinovați-s, cei ce-au defrișat pădurea.

Dar ce crede fiecare, mai puțin e de notat,
Important este să plouă, că pamantu-i însetat...
Doamne om fi noi de vină, sau or fi alții ca noi,
Dă-ne altfel de pedeapsă, dar nu ne lua din ploi.

Fii bun cum întotdeauna, nu ne cere socoteală,
Dacă ții cu dinadinsul, facem chiar și-o învoială:
Pentru fiecare tunet, îți voi face- o plecăciune
Iar pentru un ceas de ploaie, voi rosti o rugăciune.

Viață de familie

Eu nu am fost niciodată 'n tabăra pentru copii,
Mama se temea de mine, să nu fac obrăznicii,
Nu eram prea rău din fire, nu-ncălcam cuvântul ei,
Dar văzând un rău în mine și-a făcut un obicei.

Pot să zic, până-ntra-ntâia, n-am pus picioru-n oraș,
Dar pentru aspectul ăsta, nu am fost prea pățimaș,
Știu că-n ziua de S'âmPetru, era mare iarmaroc,
Și plecau cu toți de-acasă, iar eu rămâneam peloc.

Mama-mi promitea, c-odată, doar puțin încă să cresc,
Mă va duce și pe mine, blocurile să privesc.
C-auzisem că orașul, este plin de blocuri 'nalte,
Și mașini fără de număr, merg pe străzile-asfaltate.

Într-o vara, de țin minte, aveam cinci sau șase ani,
Discutau, pe-ascuns părinții, să ducă la școală bani,
Pentru sora-mea, mai mare, la o tabăra s-o dea,
Undeva-n apropiere, parcă pe la Măgura.

Vine ziua, plecă sora, când să-mi fie dor de ea,
Vine mama disperată și cu tata șoșotea,
Că-a primit de la surată, un bilet trimis urgent,
Că-n tabăra respectivă, s-a-ntâmplat un accident.

Și să vezi ce-grijorare, plânsetele nu-ncetau,
Că părinții, de ei bieții, doar rău își imaginau,
Au plecat năuci, pe fugă, să vadă ce s-a 'ntâmplat,
Cu-a mea sora cine știe și de mine au uitat.

Ce să fie, mai nimica, degeaba s-au speriat,
Niște derbedei suratei, o eșarfă i-au furat,
Și-au vândut-o în comună, pentru o nimica toată,
De făcură necesarul de bani pentru înghețată.

O surpriză și mai mare, însă i-aștepta acasă,
Unde pruncul își găsiră dormind cocoțat pe masă.
Cum eram pe întuneric, mă-ntrebară ce-am pățit,
De chiar m-am urcat pe masă și acolo-am adormit.

Le-am spus, cum eram eu singur, cât de mult m-am speriat,
Când un greiere în casă, de cântat s-a apucat,
Tocmai că citisem ziua, o poveste cu strigoi,
Și mi-am zis că fiind singur, poate au venit la noi.

Se uită mama la mine, însă fără supărare,
Și zâmbi că ea crezuse, că băiatul ei e mare.
Dar mai mare fu mirarea, cu-acea veste genială,
Că puteam citi din carte, chiar de nu mergeam la școală.

Zi de toamnă

De când iau bine-aminte, așa a fost să fie,
Porumbul să se strângă, după ce-am strâns în vie;
Doar la vreo săptămâna, chiar două ce-au purces,
Ieșeau țărani-n țarnă de-a valma, la cules.

Așa a fost și-n toamna aceea-ndepărtată,
De s-a-ntâmpnat ce sigur nu am să uit vreodată.
Cu ceva timp în urmă, a tot muncit bătrânul,
Nu numai c-a strâns via, dar a mai tras și vinul.

Rămase-atunci în cadă, vreo patruzeci de kile
De vin, la îndemână, pe timp de treaba-n zile.
Noi îi spuneam în glumă, turburel sau troscău,
Că de-ntrezeai măsura, trei zile-ți era rău.

La noi dura culesul porumbului și-o lună,
Că se-ntâmplau diverse, chiar și cu vreme bună,
Dar nu erau probleme, c-aveam tot în dotare,
Și iapă și căruță, ce să zic de coșare.

Oameni n-aveam la treabă, nu că n-am fi găsit,
Ci doar pentru motivul, că nici nu ne-am gândit,
Văzurăm pe la alții, bețivi luați cu ziua,
Ce-n loc să facă treabă, băteau apa în piuă.

Așa doar eu cu tata, sculați la primii zori,
O clipă scurtam cerul, dacă era cu nori,
Apoi, luând desaga, la câmp porneam în grabă,
Și până către uns'pe nu ne opream din treabă.

Cam câte zece rânduri, luam de fiecare,
Tăiam, făceam poloage, din drum până la zare,
Venea apoi și mama și toți la deșfăcat,
Era până spre seară, în urmă tot curat.

Cum stie toată lumea, țăranul e-nvățat,
Cum să-și organizeze, programul de lucrat.
Vă înșelați amarnic, cumva de v-ați gândit,
Ca va munci ca prostul, din zori la asfințit.

Ca să vă fie bine și totul înțeles,
Era o procedură gândită, la cules.
Aveam doua bidoane, ce arătau la fel,
In unul luam apă, in celălalt turburel,

Astfel in timpul zilei, când tocmai oboseam,
Prinzând puteri sporite, vin din bidon sorbeam,
Iar cand, din intamplare, doar sete ne era,
Beam apa din bidonul, ce rece se păstra.

Dar într-o dimineață, nu știu ce s-a-ntâmplat,
Că-n ambele bidoane, numai troscau am luat,
A fost ceva de groază, mai bine zis un chin,
Să bem o zi întreagă și-n loc de apă, vin.

De voie de nevoie, tot consumând molanul,
Se duse-n ziua-aceea la naiba tot programul,
Numai ce vine mama, privind la amândoi,
Nu îi venea să creadă, ce s-a-ntâmplat cu noi.

Am încercat, zadarnic, trei vorbe să legăm,
Cu care întâmplarea să o justificăm,
Cum am ajuns acasă, ce-am mai făcut apoi,
N-am întrebat pe nimeni, nici cineva pe noi.

A doua zi, când tocmai, ne pregăteam plecarea,
Mi-a dat mama bidonul, cu proaspătă licoarea,

Brusc am deschis capacul și când am mirosit,
Am zis că vreau doar apă și apă-am tot cinstit.

Am terminat culesul și mai trecu vreo luna ,
Far' să mai beau troscăul, că doar și apă-i bună!
Este o vorba simplă, dar foarte înțeleaptă:
Când nu mai poți de bine, să știi, mult rău te-așteaptă!

Doar amintiri (În memoria Preotului Pintilie Vasile)

S-a dus demult Părintele Vasile,
Puțini de-l știu, iar alții l-au uitat;
Toți cei de azi erau tanci și copile,
Când păstorea Biserica din sat.

Un om deschis la suflet și cuvinte,
Respectuos și plin de-ntelepciune,
Impunător la chip și la veșminte,
Convingător în tot ce-avea a spune.

Țin minte că odată, predicând,
Ne-a relatat o mică întâmplare,
Despre-un bătrân, ce-n preajma ascultând,
Părea vrăjit și plin de desfătare.

Văzându-l într-atât de absorbit,
Și părăsit de alte interese
Când termină ce-avu de povestit,
Îl întreba pe moșu' ce-nțelese.

Bătrânul cu privirea în pământ,
Cu-obraji aprinși, iar ochii doar pupile,
Cu greu putu să scoată un cuvânt,
Ca un răspuns, Părintelui Vasile.

Cu-un zâmbet vinovat, marcat de stres,
Recunosc, privind către Hristos
Că mare lucru el n-a înțeles,
Dar I-a plăcut, c-a predicat frumos.

.....
Părintele Vasile doarme azi,
In locurile dragi, cu munți, cu brazi ...

De Sântămărie

Cum era de așteptat,
Vara a trecut ca gândul
Și deja ne-am resemnat.
Toamnei i-a venit iar rândul.

Filele din calendar,
Se duc una după alta,
Și se-nchide temporar,
Fără musafiri, iar, balta.

Fiindcă ceru-i schimbător,
Vremea este schimbătoare,
Argument supărător,
Pentru păsări calatoare.

Deja unele-au plecat,
Către țări cu zări senine,
Cu returul programat ,
Primăvara care vine.

Nu e ăsta un motiv,
Să ne prindă nostalgia,
Măine-avem obiectiv,
Să serbăm Sântă Măria.

Mai târziu, vom cauta,
Alt motiv de bucurie,
Ce alt sfânt vom mai serba,
După ce-am cules la vie.

Moment de toamnă

Prospectând împrejurarea
Îmi da ghes o întrebare
Oare ce așteaptă norii
Tulburi, adunați în zare...

Au cuiva ceva a spune,
Caută pe cineva,
Mai e cineva prin preajma,
Ori nu au unde pleca?...

Să discut cu ei, e-o glumă,
Așa că pentru moment,
Nici nu îi mai bag în seama,
De ce-aș fi la ei, atent?

Insa unul dintre-aceia,
Cată prin apropiere,
Parcă soarelui, acceptul,
Pentru-a sa plimbare-i cere.

Apoi unul și-ncă unul,
Ca o haită-nfometata
De lupi cenușii și negri,
Invadează bolta toată.

În zadar încearcă vântul-a
Risipi pătura deasă.
Deja picură, înseamnă,
Că și azi vom sta în casă.

Iluzii

Spuneau unii și alții, că, vezi Doamne,
La tot ce se petrece, s-ar părea
Că-i semnul unei lungi și blânde toamne,
Dar și că iarna va fi foarte grea.

Că și cum cu ani în urmă, în grădină,
Au înflorit și zarzării și merii,
De-ai zice c-anotimpul ce-o să vină,
Nu-i iarna grea, ci vraja primăverii.

Și liliacul a-nflorit în tindă,
Uimind plăcut copii și bătrânii,
La fel de mult cum pare să surprindă,
Și faptul că au înflorit salcâmi.

De ce ne-o fi jucând natura feste,
Ce cauze-o avea a ei schimbare,
Suceala ei o fi vreun semn, vreo veste,
Sau doar că e prea multă poluare.

Dar, tocmai când visam la vremea bună,
La lunga toamnă care va urma,
O vijelie s-a pornit nebună,
Și-mi pune-n palme primul fulg de nea.

Mai mare-mi fu mirarea de-astă dată.
O lecție, după părerea mea,
Să nu te-ncrezi în semne niciodată,
Căci nesperand, nici nu vei dispera.

Sarbatorile de Iarna

Urare în prag de An Nou

În fața unei mese pline
Cu bunătați de-un an dorite,
Voim să vă găsim cu bine,
În clipe dulci și fericite.

Cu urători ce stau în tindă,
pocnind din bice-urlând buhaie,
Spunând străvechea lor colindă,
De la Tatae și Mamaie.

Cu toți cei dragi, feciori și fiice,
Și cu nepoți mici și ștregari,
Veniți, pahare să ridice,
În clipele acestea mari.

Cu vise calde și frumoase,
Spre împlinirea lor gândind,
Care aduc lumina-n case
Prin versul magic de colind.

Acum când fericirea-i culmea
Anului Nou ce stă să vină,
"Mulți Ani "dorim la toată lumea,
Cu sănătate și lumina.

Urând de Sfântu Ion

Aho, aho,
Frați și copii,
Care-ați urat noapte și zi,
Porniți din noaptea de Crăciun
Cum vechile colinde spun,
Vestind venirea pe Pământ,
A Domnului iubit și Sfânt.
Apoi trei zile-ați colindat,
Și la sărac și la bogat;
Și-abia colindul terminat,
V-ați apucat iar de urat,
Mai plini de zel, mai temerari
Cu bice și buhăie mari,
Cu tobe, fluiere, țignale
Viori și cobze și țambale
Naiuri și zeci de clopoței,
Acordeoane și tigăi,
Talângi și alte tinichele
S-alungați spiritele rele,
Cum și legendele o spun,
În seara mare de Ajun,
Să treacă orice om de rând,
În Anul Nou cu pace-n gând,
Și după ce urați voi,
Mai prin zăpezi, mai prin noroi,
Acum că toate s-au gătat,
Și noul An în piept l-am luat,
Dac-am greșit s-avem pardon,
Că nu mai e Revelion,
Avem în schimb un text beton,
Pentru un uret de sezon
La cei cu numele ION;
Urâți, mai,
Hăi, hăi!

ION e-un nume cunoscut,
Și mulți din străbuni l-au avut,
Precum Profetul din Iordan
A primit numele Ioan;

Și botezând Mântuitorul
Sfântul Ioan Botezătorul
De mii de ani în calendare,
Numele lui e sărbătoare,
Bunici, părinți, rude de vază
Sfântu Ion de-atunci serbează.

Urați, mai,

Hăi, hăi!

Legenda spune cu cuvântul,
Că-n seară de Vasile Sfântul,
Mi-a spulberat căciula vântul,
Și-a dus-o viscolind, departe
De-am căutat-o zi și noapte,
Prin curți, prin case, prin grădini,
Prin liziere, mărăcini,
Prin lunci întinse, zapezite
Și prin păduri întroienite,
Și doar când vântul se opri,
'N a șasea sau a șaptea zi,
Găsii căciula sub șopron,
În curtea lui Sfântul Ion,
Ia mai urați, mai,

Hăi, hăi!

Noi de urat am mai ura,
De cineva ne-ar asculta,
Dar cum e lumea obosită,
De șapte nopți nu e dormită,
A tot mâncat și a băut,
Din seara Anului trecut,
Și de-a trecut în noul An,
Până în ziua lui Ioan,
Rămâneți gazde sănătoase,
Cu gânduri calde și frumoase,
Un An cu pace, sănătate,
Cu mult belșug și bunătate,
Cu împliniri și cu mulți bani,
Și-urarea noastră ”La Mulți Ani!”

Colind (Iesi gazda crestina-n tinda)

Iesi gazda crestina-n tinda,
Sa-ti cantam dulce colida,
Voia buna sa cuprinda,
Seara de Ajun!

Ca ti-aducem vestea mare,
De la Steaua calatoare,
Ca Prea- Sfanta Nascatoare,
In seara de Ajun!

Nascu pe Mantuitorul,
Domnul si Invatatorul,
Fericind intreg poporul,
De Craciun!

Bucura-te azi cu bine,
Cum spun legile crestine
Ca Iisus spre tine vine,
'n seara de Ajun!

Sa te binecuvinteze,
Sufletul sa-ti lumineze
Ingerii sa te vegheze,
De Craciun!

Fie-ti viata mai departe,
Cu multi ani si sanatate,
Casa plina cu de toate,
La Craciun!
"La Anu' si La Multi Ani!"

Bacau, 23.12.2017

Urare de An Nou

Fără zăpada de-altădat,
La care-atâta am visat,
Moș Nicolaie ne-a lăsat,
Cu ochi-n soare...

Ce să mai zic de Moș Crăciun,
Atât de darnic și de bun,
Veni, plecă fără niciun,
Fulg de ninsoare...

Nici vânt, niciviscol și nici ger,
Deși-am sperat și-ncă mai sper,
Nici Moș Vasile Sfântul,

Nu s-a-ndurat astăzi să dea,
Măcar trei patru fulgi de nea,
Să-mi păcălească inima,
Privirile și gândul...

N-am renunțat la Plugusor,
Fiindcă-mi este mai ușor,,
Să urez sincer tuturor,
Un An Nou cu de toate,

Dar poate e mai bine-așa,
Chiar fără ger și fără nea,
In primul rând,de vom avea,
Noroc și sănătate!

“La Anu' și La Mulți Ani!”

Sorcova,

După noaptea minunată,
La cumpăna dintre ani,
Mai venim încă o dată,
Să vă ușurăm de bani,

Zice-se că Plugușorul,
A ținut loc de arat,
Azi cu Sorcova, ogoru-l,
Pregătim de semănat.

Sorcova, vesela,
Să trăiți fericiți,
Și mereu să infloriți,
Ca un măr,ca un fir,
din frumosul trandafir,
Să fiți tari ca piatra,
Iuți, precum săgeata,
Cu brațe ca fierul,
Mintea ca oțelul,
Să fiți buni și sănătoși
Și la buzunare groși,
Pân' la anu' când venim,
Din nou să vă sorcovim,
“La anu' și La Mulți Ani!”

80. Giuvaerul trecutului.

Stau, privind pe geam cu-amaraciune,
Si gandesc la timpu-ndepartat;
Parca ieri a fost acea minune,
Cand ne adunam la voi in sat.

Si ne bucuram cand uratorii,
Veneau multi, copii, tineri, batrani,
Dand un suflu sacru sarbatorii,
Cum e obiceiul la romani.

Si cand bezna cuprindea Pamantul
Portile-apoi usile-nchidea,
Cand afara, urator doar vantul,
Prin troiene-nalte glasuia.
Voci aprinse, care mai de care,
Subiecte snoabe, fel de fel,
Se stingeau in clinchet de pahare,
Pline de rachiu si turburel.

In acel vacarm trecut de saga,
Cu buhaie, tobe, clopotei,
Uram, colindam noaptea intreaga,
Fiecare gasca-n felul ei.

Si de-atuncea pana dimineata,
Galagia nu mai contenea,
Pana cand cu greu mai facea fata,
Limba ce-ncerca a cuvanta.

Pleoapele de somn impovarate,
Pe rand, ne-mpingeau spre asternut,
Petrecand in vise mai departe,
Anul Nou ce-abia a inceput.

In scurt timp reancepea bairamul,
Cu-n bors acru, dres cu zer si ou,
Far' a mai fi respectat Programul,
Ca deh, doar o data-i Anu' Nou!

Apoi pe-nserat cu mici probleme,
Dadeam catre casa a porni,
Cu gand ca peste putina vreme,
De Sfantul Ion, vom reveni.

.....
Stau, privind pe geam si rau imi pare!
Si stiind ca nu mai pot sa fac nimic,
Am pus pe hartie o scrisoare,
Dar nu indraznesc s-o pun in plic.

“La Multi Ani!”

Colind 1

De secole, că un ecou
Cu datine de la străbuni,
Venim să colindăm din nou,
La oameni dragi, la oameni buni.

Cu gând de pace-oamenilor
Sărbătorim momentul sfânt
Când, spre lumina tuturor,
A venit Domnul pe Pământ.

De-atunci milenii au trecut,
Și generații s-au schimbat,
Mereu speranțe-au renăscut
În Bunul nostru Împărat.

Cu toții,deci, să ne-adunăm,
Cu mintea și privirea sus,
Cu sincer gând să colindăm,
Spre slavă, Domnului Iisus.

“La Anu' și La Mulți Ani!

Colind 2

Bun găsit boier cu stare,
Astăzi am venit la ține,
Să îți dăm vestea cea mare(bis)
-a Sărbătorilor Creștine.

Noi suntem colindătorii,
Și-am venit cu suflet bun
Și cu sinceră urare,(bis)
Pentru ziua de Crăciun.

Când din feeria nopții
File de povești învie.
Și pe la ferestri cu toții(bis)
Cântăm imn de bucurie.

Că din Ceruri se pogoară
Că zălog Sfânt și Frumos,
Nașterea în prag de seară-(bis)
A Domnului Iisus Hristos.

Casele sunt toate pline,
De-asta veste minunată.
Moșul Crăciun la toate vine(bis)
Cu desaga-împovărată.

Și la toți daruri împarte
La săraci și la bogați,
Că Iisus nu ține parte(bis)
Ne unește pe toți frați.

Maică Sa ne ocrotește,
Ca pe Pruncul Sfânt și Blând
Și la toți ne dăruiește(bis)
Al Crăciunului Colind.

Zile nefericite

Zile de amar,

De-o săptămâna ploua ne-ncetat
Și norii nu aveau de gând să plece
De parcă cineva ne-a blestemat,
Ca apele din cer să ne înece.

Cu toții adormeam cu frică-n sân
Ca nu cumva de undeva să vie,
Din gândul rău, a vreunii neam păgân
Puhoiu- aducătorul de urgie.

Și tot a fost, cum tocmai ne-am temut,
Urgia a venit în miezul nopții,
Curgea nebună din Siret și Prut,
Curmând nendurătoare pacea sorții.

Doar într-o noapte, tot s-a dărâmat,
Case și grajduri, șire și coșare
Avutul de decenii adunat,
S-a dus cu apă ucigașă-n zare.

Bătrânii toți plângeau tăcuți, gemând,
Furați de-agoniseala de o viață,
Căci casele cădeau, murind pe rând,
Din pragul serii, până dimineată.

Atâta jale, apa a adus
Și-atâta sărăcie peste lume!
Niciunul nu avea nimic de spus,
Ba, nu își mai știa nici propriul nume.
Sperăm, în Dumnezeu și-n lumea mare,
Că va veni și pentru noi o zi, cu soare.

Săucești, 28 iulie 2008

Resemnare

Sub ape tulburi azi, Moldova plânge
Și îndurare cere către soare,
Căci a plătit din nou cu-amar și sânge
Tributul crud, cerut fără-ndurare.

De unde, Doamne, vine-atâta apă
Curgând năvalnic înspre nu știu unde
Căci cu trufie-n suflete ne sapă
Triste-amintiri cu-ndoliate unde.

Ce ieri era oceanul de verdeață
Speranța sacră-a zilelor de mâine,
S-a înecat în prag de dimineață
Lăsându-ne săraci și fără pâine.

Amarnic ne-am rugat ieri celor sfinte,
Potopul să-l abată spre-alte zări,
Azi toți, sleiți, nici nu avem cuvinte
Să spunem of-ul tristei lumânări.

Bătrâni și tineri stau cu mâna-ntinsă
Cu disperare, pentru-al lor necaz.
Răpuși de soarta și cu față plânsă
Întorc tăcuți și celălat obraz.

Săucești, 2 iulie 2010

Firesc

Cu privirea cat tăcut spre zare,
Și văd tot cuprinsul inundat;
Și-a făcut de cap din nou Siretul,
Au intrat puhoaiele în sat.

Grea pedeapsa mereu ne lovește,
Nu ne lasă, răul să-l uităm.
Cel de rând, cu mintea nu gândește
Cine-I vinovat de-acest blestem.

El nu știe, că aceste rele,
Vin de la greșeli de ne-nțeleș
Ce le fac semenii lor, lichele
Ajunși sus, că prostii i-au ales.

Pe când ei colindă lumea-ntreagă
Fără gând de bine pentru-ai lor,
Aici noi, cerșim o pâine neagră
Și ce-I de prisos străinilor.

Uitați de-o vecie prin Congrese
Pentru lucruri fără sens și crez,
Niciodată lor n-o să le pese
Că s-a dublat prețul la orez.

Ba mai mult, de-acolo de departe,
Trăind fericirea la extaz,
Cred că e firesc noi să- avem parte
Doar de lacrimi crunte pe grumaz.

Săucești, 4 iulie 2010

Haz de necaz,

Plin de griji, mă-ndrept grăbit spre casă...,
Ce-o mai fi rămas, din casa mea?!
Și bătrânii ce-or avea pe masă?
De-o mai fi și-aceea pe-undeva!

Greu mai merg cu cizmele prin apă,
Făcând valuri mari în jurul meu.
Mintea-mi cu durere se adapă
Și cu gânduri din trecutul greu.

- Unde mergi, nu vezi că apă-I rău,
Cineva îmi strigă să m-abat.
Nu simțeam că apă-I pan' la brâu
Și că pan' la umeri m-am udat.

“- Mama-ta, s-a dus la dispensar;
N-a mâncat nimic de dimineață,
Plânge ne-ncetat de-al lor amar
C-au pierdut avutul de o viață”.

Îl salut pe cel ce mi-a vorbit
Și îi mulțumesc că-mi da de știre;
Este trist, murdar și obosit
Și cu lacrimi multe în privire.

Îmi găsesc bătrânu-n coasta viei
Stând la un pahar cu alți moșnegi,
Discutând de relele urgiei
Ce-au distrus pe vale sate-ntregi.

.....
De la crâșme, oamenii drogați ,
În deal, la izvor s-au adunat
Căci așa cum au fost anunțați
Tatulici chiar, a venit în sat.

Ieri și-o ministresă a trecut
Dar n-a zăbovit prin acest loc,
A-mpărțit bomboane la copii
Și-a dat mamei pantofi cu toc.

Toți bețivii o priveau holbați,
Incitați de ceea ce vedeau,
Care mai de care mai bărbați...
Cine știe ce prostii visau.

Și, tot astăzi, pe la asfințit
După ce pleacă domnu' Prefect
Va veni alt oaspete dorit,
Dan Diaconescu în Direct!

Saucești - 2 iulie 2010